

Al geef ik gaarne toe, dat er enkele conclusies zijn, waarover te stemmen minder raadzaam is, er blijven genoeg over, waaromtrent de algemeene vergadering volkomen competent is haar oordeel uit te spreken. En het algemeene argument, dat prof. BURGER aanvoert tegen het in stemming brengen van deze conclusies, is òf geen argument, òf een dat voor iedere stemming moet gelden. Wanneer een vergadering van geneeskundigen niet mag stemmen omtrent de niet-geneeskundige onderwerpen en zich eerst recht belachelijk maakt, wanneer zij wetenschappelijke vragen tot oplossing tracht te brengen bij meerderheid van stemmen; wat blijft er dan over om door haar uitspraak bekrachtigd te worden? Er zijn behalve huishoudelijke zaken en vakbelangen toch nog wel meer onderwerpen waaromtrent de geneeskundigen en bloc zich mogen en m.i. zich moeten uitspreken. En verscheidene der voorgestelde conclusies geven hiertoe thans een gereede aanleiding.

Prof. BURGER vreest, dat een debat omtrent deze questie voor velen aanleiding zal zijn om op te staan en te getuigen. Wat voor hem een vrees is, is voor mij een hoop. Te veel wordt er getuigd èn door niet-geneeskundigen èn door geneesheeren, die daartoe de noodige bekwaamheid missen, zoowel pro als contra; zoodat een getuigenis in deze materie, onverschillig in welke richting, doch van competente zijde uitgesproken toegejuicht moet worden en voor vele geneeskundigen ook in een „bestaande behoefte zal kunnen voorzien”. Waar prof. BURGER langer stilstaat bij het onderwerp „voorlichting”, en dit meer speciaal om aan te toonen, dat stemming door de algemeene vergadering achterwege moet blijven, zij het mij vergund er op te wijzen dat volgens mijn meening (die ik weet dat door enkele commissieleden geheel gedeeld wordt) hier een punt is, waar de uitspraak der geneeskundigen niet alleen gewenscht doch zelfs hoog noodig is.

Die voorlichting komt er. Daaraan is niet te twijfelen. Zij is er reeds gedeeltelijk (dr. E. VON DER STEINER, Dusseldorf, dr. SCHOEMAKER en SNOECK HENKEMANS, den Haag). Dat het langzaam gaat, is ook een feit. Doch waar het hier „sexuelle Aufklärung” geldt, zou het toch te mal zijn, wanneer de geneeskundigen de gelegenheid om zich omtrent dit punt uit te spreken, ongebruikt voorbij lieten gaan. Wanneer zij het niet zijn, die de bezwaren, die hier en daar bestaan, helpen overwinnen, wie moeten het dan doen? De „Prinzipienreiter” en de gevoelsmensen? Om dan later weer te vernemen dat die de medische zijde van het vraagstuk verwaarloozen! Of de onderwijsmannen? Terwijl die, wanneer zij er voor te vinden zijn, liefst de dokters er voor spannen. En terecht!

Wanneer de commissie prof. BURGER tegemoet wil komen, dan kan zij dat zeker, door allerlei bijzaken in de conclusies genoemd, te laten vervallen. Doch zij zou m.i. een groot en een goed deel van haar werk ongedaan maken, als zij toestemt in een amputatie, die meer reeël, dan formeel is.

Amsterdam, Juni 1911.

A. KROPVELD.

III.

Als leden der bovengenoemde commissie meenen wij geheel op eigen verantwoording een enkel woord te mogen zeggen naar aanleiding der bezwaren

ingebracht tegen het denkbeeld, dat de conclusies van haar rapport in de algemeene vergadering in stemming zouden worden gebracht.

Wij vinden in het hoofdartikel van prof. BURGER in hoofdzaak dezelfde bezwaren, die ook in de vergadering onzer afdeling te berde zijn gebracht, en wijzen dan in de eerste plaats op de eigenaardigheid, dat aan de eene zijde voor een wetenschappelijke uitspraak (als over de onthoudingskwestie 1)) een dergelijke vergadering wel geschikt wordt geacht, terwijl aan de andere zijde sommige punten van praktisch handelen ongeschikt verklaard worden, omdat zij *niet* wetenschappelijk, geneeskundig zijn, maar in verband staan met godsdienstig-ethische overtuigingen. Eenmaal op de zaak dieper ingaande zal men het niet vermijden kunnen met tal van kwesties op dit gebied omtrent ons praktisch handelen daarmee in botsing te komen.

Als een eigenaardig voorbeeld noemen wij de „prostitutie”, meer speciaal de „reglementerings” kwestie; meermalen heeft de Maatschappij van geneeskunde zich in vroeger jaren over deze kwestie uitgesproken; zou zij dat nu plotseling niet mogen doen?

Ten onrechte wordt ook door prof. BURGER op sommige punten het bestaan van geneeskundige overwegingen ontkend.

Bij de prophylactica staan naast moreele, geneeskundige overwegingen in de drie afzonderlijke bijlagen.

Omtrent wat wij noemen de „oude” reglementering verklaren wij uitdrukkelijk, dat wij de ethische argumenten der abolitionisten ter zijde laten en het stelsel veroordeelen op hygiënische gronden, als niet doelmatig; hetzelfde geldt van de neoreglementering volgens NEISSER of wien ook.

En de verplichte aangifte, verplichte behandeling en de kwestie van het verkrijgen der kennis der geslachtsziekten, zijn dat geen kwesties van praktische hygiëne, waarover onze Maatschappij zich moet kunnen uitspreken? En meent men niet, dat haar uitspraak over het huwelijksverbod of over het verplicht geneeskundig onderzoek vóór het huwelijk door velen met belangstelling wordt tegemoet gezien?

Is de bordeelkwestie er niet een, waarvan een uitgebreide literatuur ook de geneeskundige zijde behandelt?

Dat de ziekenfondsen venerisch-zieken niet anders moeten behandelen dan anderen, is reeds meermalen in onze Maatschappij uitgesproken, maar toch noch in, noch buiten haar een axioma en het laatste geldt eveneens omtrent de houding bij de behandeling en verpleging.

Omtrent enkele conclusies (zooals over de echtscheiding) zou aan het bezwaar tegemoet te komen zijn door uit te spreken, wat wij stilzwijgend ingesloten hebben geacht, dat zij zijn de uitspraak van wat uit het oogpunt van bestrijding der geslachtsziekten wenschelijk is.

's-Gravenhage,
26 Juni 1911.

Dr. D. SNOECK HENKEMANS.
Dr. P. H. SCHOONHEID.

1) Het zal wel een lapsus van prof. BURGER geweest zijn om de conclusie daarover anders weer te geven, dan zij vermeld staat en bedoeld is.